

Arrest

nr. 229 389 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 5 maart 2019, op 1 april 2019, op 21 mei 2019 en op 8 juli 2019 geactualiseerd.

Op 2 augustus 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redenen:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2018 werd ingediend en op data van 05.03.2019, 01.04.2019, 21.05.2019 en 08.07.2019 werd geactualiseerd door:

D., B. (R.R.: ...)

nationaliteit: Iran

geboren te T. op 25.08.1985

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu Italië.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning, geldig tot 04.10.2020 aangezien de Italiaanse autoriteiten hem de subsidiaire beschermingsstatus toekenden. Betrokkene kwam de eerste maal naar België op 02.10.2016, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 26.10.2016 met een geldig verblijf tot 31.12.2016. Betrokkene kwam een tweede maal naar België op 19.03.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 03.04.2017 met een geldig verblijf tot 19.06.2017. Betrokkene kwam een derde maal naar België op 06.07.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 07.07.2017 met een geldig verblijf tot 03.10.2017. Tenslotte kwam betrokkene opnieuw naar België op 18.10.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 18.10.2017 met een geldig verblijf tot 15.01.2018. Betrokkene keerde echter niet terug naar Italië maar diende een asielprocedure in op 19.01.2018.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2018 met een beslissing 'niet ontvankelijk' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan negen maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier samenwoont met zijn broer, D. F. (R.R....) die erkend werd als vluchteling en aldus over verblijfsrecht beschikt. Het feit dat zijn oudere broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, in casu Italië, om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM, waarbij hij aanhaalt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt omdat hij hier samenwoont met zijn broer. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn broer. De band tussen broers valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt

het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zijn broer al sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene pas op 02.10.2016 voor de eerste keer naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect is staat om gedurende enige tijd gescheiden te leven van zijn broer zonder ernstig nadeel. Verder merken we nog dat betrokkene in de loop van 2016 en 2017 herhaaldelijk op bezoek kwam bij broer maar nadien steeds terugkeerde naar Italië. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, we merken op dat betrokkene niet terug dient te keren naar zijn land van herkomst, Iran, maar wel naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Italië. Betrokkene is namelijk in het bezit van een geldige Italiaanse verblijfsvergunning omdat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Bovendien merken we op dat betrokkene niet dient terug te keren naar zijn land van herkomst, Iran, maar wel naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Italië. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat indien hij het land zou verlaten om de gevraagde administratieve formaliteit te vervullen, de kans reëel is dat hij zijn werk zal verliezen. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 01.10.2018 verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij vanaf zijn aankomst hier ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en hierbij niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij op korte tijd het Nederlands al zeer goed onder de knie zou hebben, dat hij al zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat hij zich als een goede burger zou gedragen, dat hij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zou hebben, dat

*hij altijd een gemotiveerde werker geweest zou zijn, dat hij een sterk CV zou kunnen voorleggen wat zijn werklust en volharding zou bevestigen, dat hij kosten noch moeite gespaard zou hebben om een job te vinden, dat hij tot op heden tewerkgesteld zou zijn in de bouwsector, dat men telkens opnieuw een beroep op hem zou doen omwille van zijn regelmaat en serieusheid, dat hij zeer werkwilleg en punctueel zou zijn, dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om te werken en zo zijn steentje bij te dragen aan onze maatschappij, dat hij als een absolute aanwinst beschouwd zou kunnen worden voor de arbeidsmarkt gezien zijn uitgebreide werkervaring en gezien zijn viertaligheid, dat hij hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem zou willen helpen en steunen, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat de Belgische samenlevingsnormen, zeden en gewoonten hem uiteraard eigen zouden zijn, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan de integratie van betrokkene geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij zijn curriculum vitae voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlandse taalles, zijn inburgeringscontract, zijn attest van vrijwilligerswerk, twee getuigenverklaringen, verschillende loonbrieven voor de periode van juni 2018 tot en met juni 2019, verschillende overeenkomsten voor uitzendarbeid, zijn arbeidskaart C, zijn attest van inburgering en zijn individuele rekening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor gekozen om een synthesememorie over te maken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van: "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van art. 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. H Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. artikeh62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

De verzoeker zet het volgende uiteen:

"De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig.

De bestreden beslissing beperkt zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

In casu is er het feit dat verzoeker al ruime tijd gevlucht is uit Iran omwille van ernstige problemen waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast.

Hij is dan gevlucht naar Italië en heeft aldaar 10 jaar legaal gewoond.

Naar aanleiding van zwaar depressieve gevoelens in Italië heeft hij zijn broer, D. F. in België vervoegd. F. is erkend als vluchteling in België in januari 2014.

Dat de steun van de broer van verzoeker onontbeerlijk is om zijn psychologische problematiek aan te pakken.

Bijgevolg wordt er dus terecht een schending van art. 8 EVRM door verzoeker aangehaald.

Dat verwerende partij de verregaande integratie die verzoeker reeds doormaakte niet voldoende in acht neemt bij de beoordeling van het verzoek.

Dat verzoeker sedert zijn aankomst reeds een vaste job heeft als arbeider in de bouwsector. Dat hij op elke werkplek geliefd was/is door zijn collega's en oversten.

Dat verzoeker reeds sterke banden opbouwde met Belgische mensen.

Uit het voorgaande blijkt thans dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering van een beslissing afdoend met zijn.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde de reden waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde van de bevoegde minister op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker kenbaar maakte en verzoeker maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De bestreden beslissing houdt rekening met het verblijf van verzoekers broer in België en gaat in op de door hem ingediend verzoek tot internationale bescherming en met de subsidiaire beschermingsstatus die verzoeker in Italië verkreeg. De bestreden beslissing merkt op dat verzoeker niet moet terugkeren naar het herkomstland Iran, maar naar Italië. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de relatie die verzoeker heeft met diens broer. De bestreden beslissing bespreekt verzoekers “lang” verblijf in België, zijn werk op het Belgische grondgebied, zijn integratie en gevolgde cursussen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden. De motivering is afdoende. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

3.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct

heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, Italië, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (Italië).

Verzoeker geeft naast een theoretische uiteenzetting, waarin hij aangeeft dat de bestreden beslissing naar zijn mening niet gemotiveerd is, zeker niet afdoende, aan dat geen of onvoldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak gevoerd werd. Zoals hoger aangegeven, wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

3.4. Concreet verwijst verzoeker naar het ingediende verzoek tot internationale bescherming, naar ernstige problemen die hij heeft in het herkomstland, naar het gezin dat hij vormt in België met zijn broer aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend, naar zijn tienjarig verblijf in Italië, naar zijn verblijf in België, waar hij een vaste job heeft en geliefd is door zijn collega's, naar sterke opgebouwde banden met Belgische mensen en naar zijn verregaande integratie.

Hij meent dat er geen grondige analyse is van de kern van de zaak.

De redenering van verzoeker kan niet gevolgd worden. Immers meldt de bestreden beslissing hieromtrent:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning, geldig tot 04.10.2020 aangezien de Italiaanse autoriteiten hem de subsidiaire beschermingsstatus toekenden. Betrokkene kwam de eerste maal naar België op 02.10.2016, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 26.10.2016 met een geldig verblijf tot 31.12.2016. Betrokkene kwam een tweede maal naar België op 19.03.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 03.04.2017 met een geldig verblijf tot 19.06.2017. Betrokkene kwam een derde maal naar België op 06.07.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 07.07.2017 met een geldig verblijf tot 03.10.2017. Tenslotte kwam betrokkene opnieuw naar België op 18.10.2017, zoals blijkt uit de aankomstverklaring d.d. 18.10.2017 met een geldig verblijf tot 15.01.2018. Betrokkene keerde echter niet terug naar Italië maar diende een asielprocedure in op 19.01.2018.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2018 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan negen maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier samenwoont met zijn broer, D. F. (R.R....) die erkend werd als vluchteling en aldus over verblijfsrecht beschikt. Het feit dat zijn oudere broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, in casu Italië, om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM, waarbij hij aanhaalt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt omdat hij hier samenwoont met zijn broer. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn broer. De band tussen broers valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt

het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zijn broer al sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene pas op 02.10.2016 voor de eerste keer naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect is staat om gedurende enige tijd gescheiden te leven van zijn broer zonder ernstig nadeel. Verder merken we nog dat betrokkene in de loop van 2016 en 2017 herhaaldelijk op bezoek kwam bij broer maar nadien steeds terugkeerde naar Italië. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

(...)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, we merken op dat betrokkene niet terug dient te keren naar zijn land van herkomst, Iran, maar wel naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Italië. Betrokkene is namelijk in het bezit van een geldige Italiaanse verblijfsvergunning omdat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

(...)Betrokkene beroept zich op het feit dat indien hij het land zou verlaten om de gevraagde administratieve formaliteit te vervullen, de kans reëel is dat hij zijn werk zal verliezen. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.10.2018 verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij vanaf zijn aankomst hier ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben en hierbij niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij op korte tijd het Nederlands al zeer goed onder de knie zou hebben, dat hij al zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat hij zich als een goede burger zou gedragen, dat hij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zou hebben, dat hij altijd een gemotiveerde werker geweest zou zijn, dat hij een sterk CV zou kunnen voorleggen wat zijn werklust en volharding zou bevestigen, dat hij kosten noch moeite gespaard zou hebben om een job te vinden, dat hij tot op heden tewerkgesteld zou zijn in de bouwsector, dat men telkens opnieuw een beroep op hem zou doen omwille van zijn regelmaat en serieuze houding, dat hij zeer werkwillemig en punctueel zou zijn, dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om te werken en zo zijn steentje bij te dragen aan onze maatschappij, dat hij als een absolute aanwinst beschouwd zou kunnen worden voor de arbeidsmarkt gezien zijn uitgebreide werkervaring en gezien zijn viertaligheid, dat hij hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem zou willen helpen en steunen, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat de Belgische samenlevingsnormen, zeden en gewoonten hem uiteraard eigen zouden zijn, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan de integratie van betrokkene geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij zijn curriculum vitae voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlandse taalles, zijn inburgeringscontract, zijn attest van vrijwilligerswerk, twee getuigenverklaringen, verschillende loonbrieven voor de periode van juni 2018 tot en met juni 2019, verschillende overeenkomsten voor uitzendarbeid, zijn arbeidskaart C, zijn attest van inburgering en zijn individuele rekening) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit deze uitvoerige motieven blijkt dat de gemachtigde een grondig onderzoek voerde. De motieven vinden steun in het administratief dossier. De motieven zijn correct en afdoende. De Raad benadrukt dat de elementen van lang verblijf, integratie in België (waaronder gevolgde cursussen, het hebben van een vaste job), sterke banden met België, de aanwezigheid sedert 18 oktober 2018, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet het al dan niet ontvankelijk verklaren van de aanvraag. Het gegeven dat verzoeker thans een nieuw verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De nieuwe asielaanvraag werd pas ingediend op 13 september 2019.

Deze elementen zijn geen elementen die het verzoeker bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Italië in te dienen. Trouwens, in de bestreden beslissing wordt beschreven dat verzoeker regelmatig in het verleden tijdelijk naar België kwam.

Waar verzoeker poneert voor het eerst in de synthesememorie dat hij zware depressieve gevoelens heeft zodat de aanwezigheid van zijn broer, die erkend vluchteling is, noodzakelijk is, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker geen stukken voorlegde waaruit deze bewering blijkt. Een desgevallende tijdelijke terugkeer naar Italië alwaar hij 10 jaar legaal verbleef, staat niet in de weg dat zowel verzoekers broer als verzoeker regelmatig elkaar kunnen bezoeken en sluit contacten tussen hen niet uit. De motieven hieromtrent zijn kennelijk redelijk. In elk geval blijkt niet dat de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing enig medisch stuk heeft voorgelegd.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, slechts enkel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De bestreden beslissing stelt concreet over de toepassing van deze bepalingen:

“Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM, waarbij hij aanhaalt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt omdat hij hier samenwoont met zijn broer. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn broer. De band tussen broers valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zijn broer al sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene pas op 02.10.2016 voor de eerste keer naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect is staat om gedurende enige tijd gescheiden te leven van zijn broer zonder ernstig nadeel. Verder merken we nog dat betrokkene in de loop van 2016 en 2017 herhaaldelijk op bezoek kwam bij broer maar nadien steeds terugkeerde naar Italië. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Deze motieven worden niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker houdt voor dat geen rekening is gehouden met zijn bijzonder moeilijke situatie. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen bijzonder moeilijke situatie heeft aangetoond.

De Raad wijst verder op het volgende:

In dit geval beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privé- of familieleven heeft.

Verzoeker vormt een gezin met diens broer.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, ook niet tussen oom en neef. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoeker, die meerderjarig is, toont niet aan dat met zijn broer bijkomende banden bestaan, anders dan gebruikelijk, dat hij van hem bijzonder afhankelijk was en dat er tussen hem en zijn broer effectief beleefde nauwe persoonlijke banden bestaan, anders dan de gewone affectieve banden. Het familieleven dat verzoeker voorwendt te hebben, is niet een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig leven. Verzoeker stelt dat hij de psychologische steun van zijn broer nodig heeft naar aanleiding van zijn zware depressieve gevoelens in Italië, maar heeft dit niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en alleszins niet onderbouwd met enig stuk of begin van bewijs. In de aanvraag wordt enkel het aanhalen van depressieve gevoelens teruggevonden, maar niet een afhankelijkheidsband die verzoeker zou hebben met zijn broer.

Wat verzoekers in België opgebouwd privéleven betreft, toont verzoeker met zijn argumenten niet aan dat dit opweegt tegen een privéleven dat voortvloeit uit een veel langer legaal verblijf in Italië (volgens hem 10 jaar).

Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.6. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN